

Зміст

Рак та Журавель	2
Малий хоробрий лучник	4
Злий Принц	6
Мавпа і намисто королеви	10
Видри та Лисиця	12
Нерозумні мавпи	14
Антилопа, Дятел та Черепаха	16
Золота Качечка	18
Щасливчик та Чорнявчик	20
Селянин та його Буйвол	22

Нерозумні мавпи

Якось один король вирішив влаштувати велике свято. Щойно королівські сурмачі проголосили початок свята, як до головного майдану міста звідусіль ринули веселі, яскравовдягнені піддані королівства.

Лиш один королівський садівник нікуди не квапився — він мусив поливати миловидні молоді деревця в королівському саду. Сумно було йому, що не може грати разом з друзями весело розважатися.

А в тім саду жило невеличке мавп'яче стадо. Молодий садівник побачив їх і мало не затанцював з радості:

«О, я вже знаю! Я попрошу, щоб мавпи полили деревця замість мене, а сам подаюся на свято!».

Так подумавши, він тут-таки пішов до Мавп'я — мавп'ячого ватажка, чемно з ним привітався і промовив:

— Дуже тішуся, бачачи, як лобо вам живеться. Тут, у королівському саду, завжди досхочу горіхів і фруктів. Ніхто не наважиться половати на вас, і жоден хижий звір не зможе сюди пробратися, щоб потривожити ваш спокій. Це чудово, що ви можете цілісний день розважатися.

Так сказавши, садівник повів свою мову далі:

— А ось я завжди працюю і навіть під вечір не можу вирватися до міста на свято. Чи не могли б

ви сьогодні замість мене полити ці деревця, щоб і я трохи повеселився з друзями?

— Звісно, полегмо! — погодився ватажок. — Ми з радістю тобі допоможемо!

Садівник подякував Мавп'єві і сказав на прощання:

— Тільки не забудьте, що деревця треба поливати тоді, коли сонце вже сідатиме за обрій.

Мавпи почекали, коли сонечко покотилося до небоскраю, і взялися до роботи.

Вони утворили довгий живий ланцюг — від саду аж до озера. Передаючи одна одній відра з водою, мавпи стали поливати молоді деревця.

— Ви тільки пильнуйте, — промовив ватажок, — щоб кожне деревце дістало доволі води — не замало, але й не забагато.

— А як нам знати, скільки саме лити води під кожне деревце? — запиталися мавпи.

Мавп'ій наморщив лоба, почухав голову й поважно прорік:

— Спершу висмикніть деревце з землі і погляньте на довжину коріння: де коріння довше, туди лийте більше, а де коротше — лийте менше.

Коли на ранок молодий садівник прийшов у сад, то з жахом побачив, що всі деревця лежали повисмикувані з землі і майже всі з них були вже неживі.

Золота Качечка

Давно колись жила в озері Качечка, що мала дивовижне золоте пір'я.

А неподалік від того озера, у невеличкій старій хатині, мешкала бідна вдова, і було в тієї вдови дві доньки. Щодня з ранку до вечора вони тяжко працювали в полі й ледве зводили кінці з кінцями.

Побачивши, як бідно їм живеться, Качечка подумала:

«Час від часу я скидатиму їм по одній золотій пір'ї. Вони її продаватимуть і житимуть у достатку».

Подумавши так, вона прилетіла до вдовиної хатини й сіла на подвір'ї.

Вдосвіта побачила її й сумно сказала:

— Вибач, Золота Качечко, але нам нема чого тобі дати.

— Не журіться, — відказала Качечка, — зате в мене є дещо для вас..

Із цими словами вона зронила золоту пір'їну й полетіла назад до озера.

Відтоді Качечка незрідка прилітала на те подвір'я й скидала по золотій пір'їні. Вдова вигідно продавала ті пір'їні і вже не бідувала. Тепер вона жила заможнo — збудувала нову хату, на столі в неї завжди був хліб і до хліба, а її доньки ходили в чудовому новому вбранні.

Отякож за обідом каже вона своїм донькам:

— А що ж то буде, як одного дня Качечка полетить і більш ніколи не вернеться? Тоді нас із вами знов обсядуть злидні. Зробімо так: як прилетить вона ще раз, ми її спіймаємо і повіримо все пір'я.

— Ні, ні! — злякалися доньки. — Так не можна робити, їй буде боляче, а вона ж нас у люди вивела.

Але вдова була дуже жадібна, й коли Качечка знову сіла на їхнє подвір'я, вона схотіла її обома руками і безжалібно повисмикувала все її чарівне золоте пір'я.

Жадібна вдова навіть не здогадувалась, що золоте пір'я, висмикнуте проти волі Качечки, одразу стає білим, простим — таким, як у звичайної качки.

Бідна Качечка випростала крила, але не змогла злетіти.

Жадібна вдова посадила її в бочку з водою й почала дослідати, сподіваючись, що в Качечки знову відросте золоте пір'я.

За якийсь час пір'я й справді відростало, але тепер воно було біле й звичайне, принаймні таким його бачила вдова.

А коли Качечка знову змогла літати, вона знялася в небо і ніколи вже не поверталася.

Щасливчик та Чорнявчик

В одному лісі жило велике стадо оленів. Батажком того стада був королівський олень, що мав двох синів. Одного звали Щасливчик, а другого — Чорнявчик.

Коли сини піросли, королівський олень довірив кожному з них по п'ятсот оленів. Так Щасливчик і Чорнявчик теж стали ватажками, кожний у своєму стаді.

Одного разу батько-олень показав синів до себе і сказав:

— Коли на полях дозріває кукурудза, в нашому лісі настає дуже небезпечна пора. Люди піклуються про урожай і сиріть розставляють пастки. Щороку багато оленів трапляє в ті пастки. Тому завтра ви обидва рупите в далекую дорогу, щоб відвести свої стада подалі від людей і біди.

— А ви підете з нами? — запитав Чорнявчик.

— Ні, — відповів батько. — Я з кількома старими оленями залишуся тут. Ви ж ідіть і знайдіть високі трав'янисті пагорби, де вам буде безпечно. А коли люди зберуть урожай, ви зможете повернутися.

Щасливчик і Чорнявчик зібрали свої стада й прийшли до батька прощатися.

На прощання старий олень їм сказав:

— Любі мої сини, будьте дуже-дуже обережні.

Остерігайтесь мисливців, обходите стороною людські оселі і подорожуйте лише вночі.

І ось Щасливчик та Чорнявчик, кожний на чолі свого стада, вирушили в далекую дорогу.

Нам'ятаючи батькові настанови, розважлив Щасливчик подорожувати тілїше плочі і не підходити близько до людських осель. Він привів своє стадо на високі трав'янисті пагорби, не зративши жодного оленя.

Тим часом лєпоказаний Чорнявчик, забувши батькові поради, подорожував ліпше плєнь, і коли по дорозі траплялося село, він лінувався його обходити.

Місцеві мисливці, забачивши таке велике стадо хатали свої рупиріці, тож коли Чорнявчик наредити дійшов до високх трав'янистх пагорбів, не дорухався багатьох прекрасних оленів.

Після того, як урожай кукурудзи було зібрали Щасливчик і Чорнявчик знову зібрали свої стада й рупили додому.

І знову Щасливчик подорожував лише висок сторопився людських осель і приїв своє стадо, батїхїєського лісу цїлим і неушкодженим.

Коли ж до рїдного лісу вернувся Чорнявчик з його стада лишалося тільки декїлька оленів.

Селянин та його Буйвол

Три тисячі років тому жив собі один селянин, і був у нього величезний, неабиякої сили Буйвол.

Селянин дуже ним пишався і часто похвалявся його силою.

Якось прийшов він до міста на ярмарок та й каже людям:

— Я віддам вам цю торбину грошей, якщо мій Буйвол не перетягне сто наповнених возів.

Люди, що зібралися навколо, стали сміятися, а далі й кажуть:

— Добре. Ми зв'яжемо один до одного сто возів, а ти приводи свого Буйвола.

На другий день селянин прийшов на ярмарок, ведучи за собою Буйвола.

Зібралася велика юрба, щоб побачити, як Буйвол тягтиме довжелезну вервечку возів.

От привів селянин Буйвола до возів, ударив його батою і наказав:

— Ану, ледацюго, покажи нам свою неабияку силу!

Але Буйвол опустив голову і навіть не спробував зрушити з місця.

Хоч як селянин на нього кричав, штовхав його, проте Буйвол стояв як укопаний.

Люди з натовпу стали сміятися й кепкувати з селянина.

Бідолаха віддав усі свої гроші і, зажурений, повернувся з Буйволом додому.

Прийшов, сів на лаву і сумно промовив сам до себе:

— Чому це мій Буйвол завжди слухняно перетягував усілякі важезні вантажі, а сьогодні так гірко зганьбив мене перед людьми?

Коли надвечір селянин прийшов годувати Буйвола, той повернувся до нього й спитав:

— Чому ти сьогодні вдарив мене? Досі ти ніколи не торкався до мене батою... І чому ти обізв мене ледацюгою? Хіба я день у день не роблю всенятяжчу роботу?

Присоромлений селянин знічено промовив:

— Вибач мені, друже Буйволе. Не розумію, що на мене напало. Я більш ніколи не битим і не обзиватиму тебе.

— Добре, — сказав Буйвол. — Завтра ми знов підемо на ярмарок і я покажу людям свою силу.

Зранку селянин добре нагодував Буйвола, повісив йому на шию пишну гірлянду з квітів і повів на ярмарок.

Забачивши селянина з Буйволом, люди почали голосно насміхатися:

— Ги-ги-ги! Невже ти надумав програти більше грошей?! — вигукували вони.

Проте селянин не зважав на глузування. Ві привів Буйвола до зв'язаних возів, погладив його і лагідно промовив:

— Друже Буйволе. Покажи, будь ласка, свою неабияку силу.

Буйвол трохи піднатужився і легко перетяг з місця на місце сто прив'язаних один до одного возів. Люди аж руками сплеснули:

— Чоловіче, та твій Буйвол і справді найсильніший у світі! Такого ми ще не бачили! Ось, візьм назад свої гроші.

Селянин забрав гроші і, щасливий, повернувся додому. То вже відтоді завжди ставився до Буйвола з великою пошаною.

